

DIESELFDE warmte wat in haar stem is terwyl sy sing, straal uit Laurika Rauch waar sy van haar stoep af groet.

Sy wys na die roosbos met sy massa wit blomme hier teen die trappies. "Kyk al die dooie rose," sê sy. "Dis wat gebeur as 'n vrou nie by die huis is nie."

Eintlik skerts sy, want sy was met goeie rede weg – om by Huisgenoot se Skouspel by Sun City vereer te word vir haar bydrae tot Afrikaanse musiek. "Dit was vir my baie spesiaal om die prys te kry," sê sy, "byna oorweldigend!"

Vanjaar was daar 'n volle ses Skouspel-vertonings, en Laurika het die trofee opnuut by elkeen ontvang. En elke keer het die duisende mense in die gehoor op hul voete gekom om haar toe te juig, vertel sy ontroerd.

"Dit het my gelief laat voel. Asof mense trots is op my, asof hulle dit vir my gun. Vir my dankie sê. Ek dra die prys aan die gehoor op. Dis almal s'n omdat hulle my oor die jare omarm en ondersteun het."

Nie dat dit moeilik was nie. Sonder haar het ons immers nie die liedjie Stuur Groete aan Mannetjies Roux, wat haar man, Christopher Torr, vir haar geskryf het, gehad nie. En ons sou baie armer gewees het sonder haar spesiale weergawe van Koos du Plessis se Kinders van die Wind. Dit was haar eerste treffer, byna dertig jaar gelede.

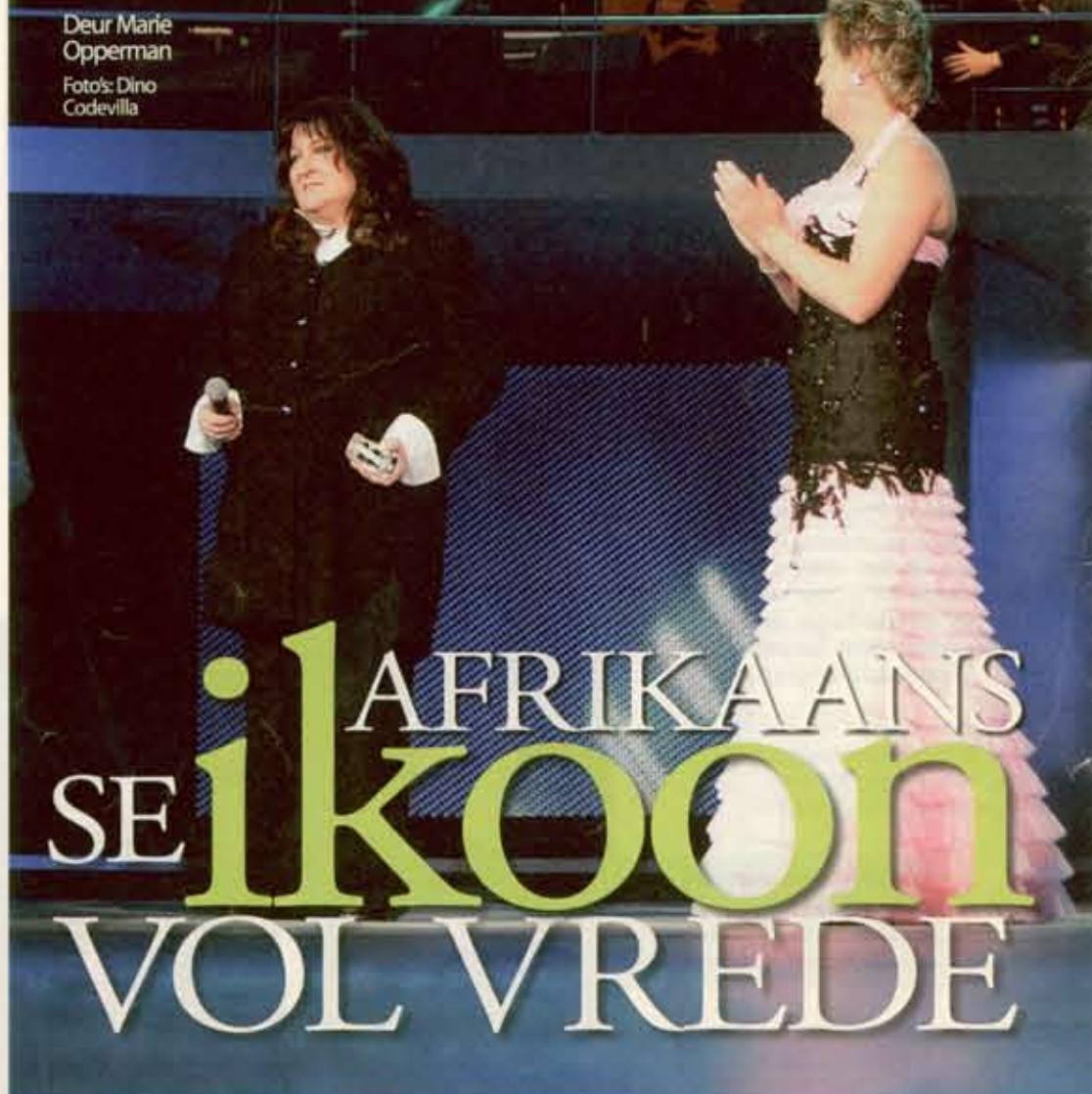
Sedertdien het sy 'n ikoon op die Afrikaanse musiekoneel geword, met nog vele treffers soos Die Gang, Op Blouberg se Strand, Die Mense op die Bus en Blou. Sy het al 'n indrukwekkende negentien albums uitgereik.

"M'n oor Jacobsbaai is een van my gunsteling," sê sy. "Die liedjie voer 'n mens weg na 'n ander dimensie. Dis ongejuukig net moeilik om op die verhoog te doen omdat baie elektroniese byklanke daarin gebruik word."

Haar eerste album, Debuut, is in 1979 uitgereik en het goue status bereik. Daarna het nog drie albums so gemaak. Stuur Groete aan Mannetjies Roux en 19 Tref-

Duisende mense het haar toegejuig toe sy op Skouspel vereer is – en sy verdien dit oor en oor

Deur Marie Opperman
Foto's: Dino Codevilla

1 AFRIKAANS
SE **ikoon**
VOLVREDE

toekoms, glo Laurika. "Afrikaanse musikante speel ook 'n groot rol om Afrikaans lewend te hou, soos Chris Chameleon byvoorbeeld, wat 'n koel beeld het, maar tog suiwer, beskaafde Afrikaans gebruik."

"Ek is trots op ons jong musikante. Hulle is so toegewy en gedissiplineerd. As ons nie ophou sing in Afrikaans nie, sal die taal voortleef. Afrikaanse popmusiek bind ons vandag saam soos die FAK en Hallelujaboek voorheen."

ONS sit op die balkonstoep van Laurika en Christopher se dubbelverdiepinghuis in Pretoria. Sy sit, toebroodjies en koekies voor, skink tee uit 'n wit pot en toe die kele later weer droog gesels is, gaan haai sy vrugtesap.

Sy is so vriendelik en rustig, dit voel asof 'n mens by 'n geliefde vriendin kuier.

Camilla, die bedorwe skoothond, lê eenkant op 'n rusbank. Sy's genoem na Camilla Parker Bowles omdat prinses Diana haar Die Rottweiler genoem het, vertel Laurika.

"Ek is in die grootste deel van my lewe mev. Torr," sê sy. En wanneer sy van Christopher praat – hy is 'n ekonomiekonsultant – straal haar gesig. Sy noem hom Chris en "my dierbare man".

"Ja, ek is baie lief vir hom," erken sy. "Hy is 'n wonderlike man, alom bekend vir sy humorsin."

Hulle het mekaar op universiteit in Stellenbosch geken, mekaar later weer raakgeloop en is in 1984 getroud. "Ons het twee kinders," vertel sy, "Nina is 'n student en Simon werk in die rolprentbedryf."

Sy hou doelbewus haar private en openbare lewe uitmekaar, vertel sy. "Ek wou nie hê my kinders moes grootword onder die juk dat ek bekend is, en hulle daarom ook, nie. As hulle bekend wil word, moet hulle hul eie ding doen."

Bekendheid is darem nie vir haar 'n natuur. "Dis so tweede natuur, so deel van my lewe... ek kan nie eens onthou hoe dit is om nie bekend te wees nie. Die mense in Pretoria is al gewoon aan my."

HOOFFOTO: Laurika Rauch stap op die verhoog om by Kamare Wallemans, Huisgenoot se redakteur, die trofee vir haar bydrae tot Afrikaanse en Suid-Afrikaanse musiek te kry. REDE: Laurika en Christopher Torr, Kinders van die Wind se eerste prys. ONTWERP: Valant Swart en Laurika se Sondagse hermonie is ná mense laat gryp.

Ondanks 'n bedrywige lewe met hoogtepunte besaai, is sy warm en rustig. En haar lewe is een van 'no regrets'

fers van 21 Jaar het platinum-status behaal, en nog drie van haar albums het ook goue status bereik.

Sy was ook verantwoordelik vir die heel eerste CD van Afrikaanse musiek toe Stuur Groete aan Mannetjies Roux weer in 1990 uitge-reik is, maar dié keer op CD.

En sêwe jaar gelede het sy eeri van die hoogste eerbewyse vir plaaslike musiek verower toe die Suid-Afrikaanse Akademie vir Wetenskap en Kuns 'n erepenning vir haar bydrae tot ligte Afrikaanse musiek aan haar toegeken het.

Sy was ook al in TV-produksies en op oorsese verhoë. Haar jongste CD, Chris se Trefferliedjies, met gewilde liedjies van haar man geskryf het, is vroeër vanjaar uitge-reik. Haar eerste musiek-DVD, Grootste Treffers LIVE, wat by vier vertonings in Pretoria opgeneem is, het ook onlangs verskyn.

Afrikaanse musiek het beslis 'n

Laurika is in die vyftig. "Mense kan self uitwerk hoë oud ek is," terg sy. "My geboortedatum verskyn elke jaar met my verjaardag, op 1 November, op 'n koerant se kalender..."

Wat sy die heel graagste doen, sê Laurika onomwonde, is: "Niks! Ek is lief vir niks doen, en dis seker 'n reaksie op te veel doen. Dit laat my tot bedaring kom, afskakel, ná optredes."

"Dan lees ek boeke, gaan flik, lê voor die TV en sleg word. Dis salige niks doen. Andersins berei ek voor vir vertonings of tree op."

Daarvoor reis sy nog baie. "So twee, drie keer per maand, na plekke soos Kaapstad of Bloemfontein. Ek was ook vanjaar in Antwerpen, waar ek voor agthonderd mense opgetree het. Dit was baie lekker. Maar ek wil nou meer tyd by die huis deurbring."

En wat is die heel belangrikste in haar lewe?

"Gemeensamheid en vrede-voelheid," sê sy en vee haar lang donker hare uit haar gesig. "As ek dit beleef, op daardie plek is, is ek op my gelukkigste. Ek wil mense om my hê wat tevrede en gelukkig is. En dis ook so op 'n groter

skaal, 'n soort universele stelling."

Sy probeer haar lewe leef sonder hulself baie kan verwy. Daarom doen ek my bes, en tree op my beste in situasies op, om geen verwyte te hê nie.

"Ek dra ook nie goed saam met my nie. As iets nie vir my werk nie, sit ek dit neer. As ek my bes gedoen en reggemaak het wat ek kan, laat ek dinge agter my en gaan met my lewe aan."

Sy is baie gelowig en sal nog graag buite haar musiek iets vir mense wil beteken. "Ek wil iets uit-reikends na die mensdom doen. 'n Bydrae lewer wat 'n verskil aan mense se lewe maak."

En dan is daar haar dagdrome. "Eens op 'n tyd het ek gedroom om eendag in 'n huisie langs die see op 'n Griekse eiland te gaan woon. Chris kan dan sy novelle skryf en ek kan daan Afrikaanse liedjies in 'n taverne sing..."

Die gelukkige Griekel! □